

for nogen enkelt kirkelig Handling, men paa den anden Side blev det ogsaa anført, og navnlig af den ærede Kirkeminister, at den ikke behøvedes, thi det, man tilsigtede med den, vilde fuldt kunne opnaas, enten den stod der eller ikke. Den høttagtede Kirkeminister udtalte i den Antledning en Sætning, som jeg haaber, at den ærede Formand ikke vil have Noget imod, at jeg oplæser her for ikke at komme til at tillægge den ærede Minister Andet end, hvad han dengang virkelig sagde. Han udtalte: „Det er en fuldkommen given Sag, at man kan give alle mulige Embedsmænd, ogsaa Dommere, om det saa skal være, en Gave. Man kan fortræffelig give dem en saadan i Antledning af deres Fødselsdag, ikke at tale om deres Solbryllup, og ved Subilæer et det som bekjendt meget almindeligt at give Foræringer. Der er aldeles Intet til Hinder for at give Embedsmænd Gaver, naar det blot ikke sker i Antledning af deres Embedsforretninger, og det Samme gjælder om Præsterne, men det forekommer mig da rigtigt nok, at den mathematisk Slutning deraf bliver, som den ærede Rigsdagsmand selv erkjendte, at der ingen Forskjel er, og det var dog derpaa, at det ærede Medlem“ osv. Den ærede Minister har altsaa sagt, at det, man der tilsigtede at gjøre klart, nemlig at det ikke var forbudt at give en geistlig Embedsmand Gaver, naar det kun ikke skete i Antledning af hans Embedsforretning, var en fuldkommen tilladelig Sag, og at det var Noget, som endog kunde finde Sted overfor Dommere, med Hensyn til hvilke det samme Forbud angaaende Gaver for deres Embedsforretninger er givet i den borgerlige Straffelov. Da dette blev mig klart, foreslog jeg mine ærede Medforslagsstillere at udsætte denne Sætning, idet man da forbyggede, at man kom til paany at angribe den enten fra den ene eller fra den anden Side, medens det, vi agtede at betegne, efter den ærede Kirkeministers Forklaring allerede laa i Paragrafen. Efter at dette Forslag saaledes var indbragt, samtalede jeg videre med mine vordende Medforslagsstillere for om mulig at stille Forslaget saaledes, at man kunde afvende de Indvendinger, som tidligere

vare gjorte mod denne Bestemmelse, og som man maatte tilstaa maasse kunde være berettigede. Man sagde nemlig, at det, saaledes som Paragrafen lød, ogsaa maatte anses forbudt for Valgmenighedsmedlemmer at give deres Præst en Gave, og at det fremdeles maatte anses forbudt for Sognebaandslødere at give Gaver til de Præster, til hvem de havde sluttet sig i deres kirkelige Forhold. Vi enedes derfor om den nye Affattelse, som foreligger i Forslaget under Nr. 2, og det vil ses, at disse Indvendinger ikke længere kunne gjøres, naar man affatter Paragrafen paa den der foreslaede Maade. Det hedder nemlig deri: „I Antledning af Daab, Mødres Indledning, Nadver, Skriftemaal, Vigtale, Konfirmationsforberedelse, Ugtievise, Sygebesøg og øvrige Embedsforretninger maa Sognepræsten“ — altsaa kun Sognepræsten, medens den Præst, der er valgt af en Valgmenighed, ikke er Sognepræst — „ikke modtage noget Offer, Honorar, Gave i Penge eller Naturalier af Sogne menighedens Medlemmer“. Dersom der udenfor Sogne menigheden er andre Medlemmer af Folkekirken, der have sluttet sig til ham som deres Præst, er det altsaa ikke forment dem at yde ham Gave; men Forbudet er kun rettet imod Sognepræsten overfor Sogne menighedens Medlemmer, og derefter er det, som jeg tror, aldeles aabenbart, at de Indvendinger ikke kunne fremkomme imod Forslaget, at det skulde være til Hinder for Folk, der have løst Sognebaand til en anden Præst, at give ham Gaver, eller at derved skulde gribes ind i Valgmenighedsmedlemmernes Frihed. Saaledes som Sagen nu ligger for, skal jeg altsaa, da jeg tror, at de Indvendinger, der kunde synes at være begrundede, ere fjernede, anbefale dette mit Forslag til det ærede Thing, og videre skal jeg i alt Fald for Diebliftet ikke opholde mig derved. Der er af to ærede Medlemmer stillet et Forslag, som gaar i den Retning, hvori de to ærede Medlemmer ogsaa gik forrige Gang, da dette Spørgsmaal laa for. Det er med Hensyn til dem, jeg for bemærkede, at der har fundet en saa udsørlig Forhandling Sted, at jeg ikke tror, der er Grund til i Dag at opholde sig ret længe ved dette Spørgsmaal.